

Bir Akşamdı Dünden Kalan

– HimmetAYGÜT · 04 Haziran 2011

bir kadının saçlarına dokunup
Haziranlara umutlar diken terziler tanıdım
bir bulutun mavisine bile sığamazken
ben onlardan değildim, olamadım.

tuhaf yüzlerim var benim
korkulara bir kala da olsa, bilmeni hiç istemediğim
ve tıpkı bu akşam olduğu gibi sarılıp varlıklarına
gelmezsen gelme, diyebildiğim.

ağaçlar çiçeğe durmuş,
gördüm vallahi...
karanlıktı, rüzgâr esiyordu
Ay gitmiş, bulut çökmüştü göğe.
böyle yitik gecelerde boy veren
o onbeşli çocuğun düşlerindeydin hep sen
kara yağız, tombul... acılarını
annesinin bile görmesinden ürken.
bir masanın başında süngülenmiş,
soru soru, üşürken.

yaram kayıp iklimlere denk yine
koca bir bedene çocuk göz yaşlarını layık görmüşsün.
bakışlarımdan geçerken, güle oynaya sen
sana dair içimde biriken her şeye küfretsem
rahatlayacağım inan, saçlarından asılabilsen.

bu şehirde gece şimdi,
diğer üç mevsimi unutmuşlukları
yazın merhabalarından olmalı,
kabuksuz yaralarıyla şikâyetsiz sallanıyor ağaçlar.
ben kabulü kara kışa gömmüşüm.
bağır çağır büyümüş, büyütülmüşüm...
yaban bir sokakta bu kaybolmuşluk hissi
kendi yangınımdan, biliyorum.

gözlerimin kapkara bulutlarından
habersiz esiyor dışarıda yaz yeli
ben yine gülüyorum, serin serin.

seni yormak için,
bana gelen yollarını uzatmışlığım.
kara sürülmesin diye kendimde dolanmışlığım
yalan bile olsa, bu sevdaya kendimi katmışlığım.
şaşkınlığım, bilmiyorsun;
bir limana hapsedip kendimi
sevda denen çılgınlıkla alay etmek isterken
yer açılmasından böyle her soluğumda
solumun mazlumluğuna...ülkem gibi.

Mayıs geçti, gecikse de açtı güllerin
anladın bileklerimin acısından
sonsuz kadirliğini, vurduğun kelepçenin
ki bu yenilmişlik hissi biraz da ondan.

bir akşamdı işte yaşadığım,
yalnızlığımca özgür, yokluğun kadar sıradan.
biraz günden, çoğu dünden kalan...
yine de çok güvenme derim gülüşlerime
bana sorarsan...acıtılarak büyüyen çocuklar pek korkmuyorlar karanlıktan.